

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Priviri clar-văzătoare	Referent	4. Cronica externă	***
2. Rugăciunea (trad.)	Pr. St. Iliescu	5. Mișcarea în cler	***
3. Cronica internă	***	6. Parohii vacante	***

PRIVIRI CLAR-VĂZĂTOARE

Pozițiunea câștigată de Biserica noastră, în anii dela războiu până în prezent, este evident cu mult superioară aceleia de care se bucură înainte. Toată discuțiunea desfășurată în jurul acestei chestiuni — ridicată cu vigoare și documentare impecabilă de P. S. Vicar Titu Simedrea Târgovișteanu, cu prilejul serbătoririi unui deceniu de Arhipăstorie a I. P. S. Patriarh — a aruncat și mai multă lumină asupra fazei de superioritate în care a intrat biserica în anii după războiu, când s'au ivit o mulțime de probleme noi.

Societățile omenești, în general, au avut să treacă prin prefaceri radicale. Incât cele mai bune armături s'au dovedit insuficiente. E destul să amintim de problema economico-financiară, căreia nu i-s'a putut da soluțiunea definitivă nici până în prezent. Statul laic încearcă ameliorări prin folosirea unor metode și concepțiuni cari își au origina în rațiunea și înțelepciune omenească. Pe când, firește, Biserica creștină, potrivit spiritului tradițional și concepțiunii ei de temelie, nu poate trece cu vederea elementul moral religios, de care atârnă în măsură precumpănitoare diferitele chipuri

de manifestare ale societății omenești. E evident că felul în care își pune Biserica problemele de viață ce frământă societatea, presupune o serie de eforturi de veritabilă marcă mucenicească. Statul laic opune calamităților vieții omenești programe bine întocmite sau restricțiuni simțite în cea mai mare parte fizicește, pe când acelorași rele Biserica creștină le opune suflete bine pregătite, minți luminate de harul lui Dumnezeu și voinți cu obiective extrapământești. Pentru aceasta, Biserica creștină totdeauna a avut grijă deosebită să sporească cohorta bunilor purtători ai armăturilor de regenerare socială. Această grijă, lăsată uitării pe-o bună bucată de vreme, a reapărut de câțiva ani, formând una din preocupările de seamă ale I. P. S. Patriarh. În alte ocaziuni am arătat numărul studenților trimiși de I. P. S. Patriarh în streinătate pentru a-și complectă studiile teologice și a învăța să cunoască felul de viață superioară și metodele de lucru întrebuițate aiurea. Acum avem fericitul prilej să însemnăm deschiderea de noi porțițe spre câmpul larg al vieții ortodoxe, în care zace, puțin cunoscută, multă lumină. În toamna

aceasta I. P. S. Patriarh a hotărît să fie trimiși la Atena doi tineri seminariști, dintre absolvenți Seminarului „Patriarhul Miron“ din C.-Lung-Muscel, și unul la Varșovia în Polonia, pentru a urmări cursurile Facultăților teologice ortodoxe din centrele respective. Li se va da toată îngrijirea și întreținerea corespunzătoare. Iar, pentru că acești tineri sunt orfani de războiu, deci lipsiți de mijloace materiale necesare, I. P. S. Patriarh a dispus să li-se facă, în contul Său personal, întreaga îmbrăcăminte. „Elevii vor merge la Facultatea teologică

din Atena, unde vor avea să-și însușească perfect limba grecească, din comoara căreia să traducă, cu timpul, lucrări teologice și canonice în limba română“ iar „elevii... la Facultatea teologică ortodoxă din Varșovia, în Polonia unde vor avea să învețe limba slavonă, polonă, ca, la timpul său, să o poată utiliza la lucrări teologice din izvoare slave, căci în literatura slavă se află multe lucrări, cari interesează pe Români“,—așa scrie I. P. S. Patriarh în deciziunea patriarhală, din care se desprinde priviri clar-văzătoare.

REFERENT

DESPRE RUGĂCIUNE

(Vladmir Solawiew).

Când am simțit desgust față de răul ce stăpânește în lume și în interiorul nostru, când am făcut sforțări în a ne lupta cu acest rău, când pe cale de experiență ne-am încredințat de neputința bunei noastre voințe, — atunci ne apare trebuința morală de a căuta o altă voință, — una care nu numai dorește binele, dar îl și stăpânește, și prin urmare, poate să ne împărtășească și nouă puterea binelui. O atare voință există, și înainte de a o căuta, ne găsește ea pe noi. Ea vestește sufletul nostru despre sine — în credință — și ne unește cu sine, — în rugăciune.

Credem în bine, dar știm că în noi înșine nu există binele. În chipul acesta trebuie să ne îndreptăm către adevăratul bine, trebuie să-i dăm voința noastră, să-i aducem o jertfă duhovnicească, trebuie să ne închinăm lui. Cine nu se roagă, adică nu-și unește voința sa cu voința supremă, acela sau nu crede în această voință superioară, nu crede în bine, sau se socotește drept unic stăpânitor deplin al binelui, socotește voința sa perfectă și atotputernică. A nu crede în bine este moarte morală; a te crede pre tine însuși drept izvor al binelui — este nebunie. A crede în isvorul Dumnezeu al binelui este adevărata înțelegere și începutul desăvârșirii morale.

Dacă, într'adevăr, dorim o viață liberă și desăvârșită, trebuie să credem și să ne predăm Aceluia care poate să ne izbăvească de rău și să ne dea puterea binelui, Ace-

luia care singur posedă întotdeauna și libertatea și desăvârșirea.

Sufletul nostru are numai *putință* să devină slobod și desăvârșit. Judecat în sine nu posedă nici slobozenia nici desăvârșirea. În el există numai posibilitatea și pentru prima și pentru cea de a doua. Această vrednicie feciorească a sufletului nostru poate deveni mama unei noi vieți în noi. Pentru aceasta însă, adică pentru adevărata naștere a vieții celei noi, este de neapărată trebuință *lucrare* din partea aceluia element ce conține în sine principiul creator pozitiv, sau sămânța acestei vieți noi. Destoinicia Dumnezeiască a sufletului nostru, de a nu rămâne sterp, ci de a deveni mama vieții duhovnicești, celei nouă, de a lucra liber și de a creia, trebuie să se predea izbăvitorului și stăpânului, Părintelui vieții celei nouă. Predându-se lui în credință, se unește cu el în rugăciune, fiindcă, prima lucrare a credinței, în care lucrează Dumnezeu dimpreună cu omul, este rugăciunea.

Credința fără fapte este moartă, iar rugăciunea este prima faptă și începutul oricărei fapte adevărate. Crezând în Dumnezeu, trebuie să credem că există în El *tot* binele, deplin și desăvârșit, altfel el nu ar mai fi Dumnezeu. Iar dacă tot binele, cu adevărat, este în Dumnezeu, atunci, noi nu putem să facem singuri nici-o faptă bună și adevărată: în puterea noastră stă numai faptul de a nu ne împotrivi harului și binelui ce vine de sus și cu această neîmpotrivire, cu

această armonie să conlucrăm cu harul. Harul ne întoarce spre Dumnezeu, iar noi numai consimțim la această întoarcere; în aceasta constă esența rugăciunii care este chiar o faptă bună și adevărată: aci lucrăm în Dumnezeu și Dumnezeu lucrează în noi. Acesta este chiar începutul nouăi vieți duhovnicești: Simțim chiar prima ei mișcare. Știm, că această viață în noi constituie tocmai cea mai bună parte a noastră. Știm iarăși că ea nu este, *dela noi*. Dacă noi am fi adevărații creatori și binefăcători ai acestei noi vieți nu ne-am mai strădui și nu ne-am mai lupta, nu am mai avea conștiința apăsătoare a răului și a neputinței noastre. Realitatea nouăi vieți bune pe care o simțim în noi înșine nu este creată de noi, ci *dată* nouă; este un dar liber. Și dacă acest dar este bun, dacă senzația acestei vieți nouă înalță și luminează sufletul nostru, atunci darul acestei vieți nu poate să vie decât de sus dela Tatăl luminilor. Această viață nu este dela noi, ci dela Tatăl de sus; ea însă este în noi, este a noastră și Tatăl acestei vieți noi este Tatăl *nostru*.

Tatăl nostru carele ești în ceruri. Dacă noi înșine nu am simțit în interiorul nostru noua viață dumnezească, dacă noi trăim numai viața de mai înainte care este în întregime: neputință, păcat și moarte, atunci, aceste cuvinte «tatăl nostru cel ceresc» nu au sens pentru noi, fiindcă Tatăl ceresc nu este Tatăl neputinței, al păcatului și al morții. *) Simțindu-l într'adevăr drept: Tată în acea mișcare a vieții celei noi pe care o avem dela El, credem cu adevărat în El, credem, că în El este tot binele, toată lumina, toată viața, că El este unica existență adevărată și vrednică, singurul scop și obiect al dorinței. Cine crede, cu adevărat, în Dumnezeu, nu poate să dorească nimic în afară de Dumnezeu. Dar ce însemnează a dori pe Dumnezeu? Când în viața noastră naturală dorim ceva pentru sine, atunci, această dorință poate fi de trei feluri: sau dorim să apară ceva ce încă nu există în lume (cum, de pildă, părinții doresc naștere de fii; artiștii doresc să producă opere;) sau

dorim ca ceva care există, dar care nu ne aparține să devină posesiunea noastră, să-l primim în stăpânire (cum sunt toate dorințele interesate); sau, în cele din urmă, dorim să schimbăm aceea ce există în noi sau în alții (cum sunt toate dorințele de îmbunătățire sau de perfecționare). Este clar, că niciuna din aceste dorințe nu sunt aplicabile lui Dumnezeu în sine, dar fiecare din acestea este aplicabilă Lui în raportul Său față de noi. Nu putem să dorim pe Dumnezeu pentru sine ca pe un obiect oarecare; nu putem dori să se desăvârșească ceva în însuși Dumnezeu cel desăvârșit în mod absolut, în care totul este desăvârșit, ci suntem obligați să dorim desăvârșirea proprie în legătură cu Dumnezeu.

Dumnezeu există vecinic în sine, dar trebuie să dorim ca El să existe pentru noi, fiindcă, atâta timp cât trăim după voința proprie lumească, este ca și când Dumnezeu nu ar exista pentru noi.

Dumnezeu este atoateșitor, a toate cuprinzător în Sine și noi înșine îi aparținem. Dar noi trebuie să-l aparținem nu numai în virtutea stăpânirii Lui, ci și în numele desăvârșirii Lui Dumnezești pentru El însuși, ca fiind binele suprem, unicul bine: trebuie să-l aparținem liberi și de bună voe.

Dumnezeu este neschimbabil în Sine; noi însă trebuie să dorim ca El să se schimbe pentru noi, adecă ca noi singuri să ne schimbăm potrivit Lui. Așa de pildă, soarele cel neschimbat din veci capătă o noua putere pentru orbul ce și-a recăpătat vederea fiindcă el singur, se schimbă și primește o nouă forță devenind primitiv de lumină.

Astfel, dorind pe Dumnezeu, suntem obligați să dorim pe Dumnezeu, mai întâi, să ni se descopere și să-și spună numele, adecă să ne comunice acea înțelegere prin care îl recunoaștem, deosebindu-l de altceva. În al doilea rând, *aflând* pe Dumnezeu suntem într'adevăr îndatorați să-l primim revelația sau să-l *recunoaștem* numele fiindcă se prea poate să cunoști pe Dumnezeu, dar să nu-l recunoști ca Dumnezeu (Ap. Pavel către Rom. I, 21); și, în al treilea rând, aflând și recunoscând pe Dumnezeu, suntem datori să ne facem demni de El pentruca numele Lui să se sfințească în noi. *Sfințească-se numele Tău*.

A dori pe Dumnezeu însemnează a-l aparține de bună voe. Această aparținere

*) Iată pentru care pricină și Hristos pe cruce, fiind bajocorit pentru noi și luând asupra-și—deși fără vină proprie urmările păcatului omenesc, general—neputința și moartea, nu se mai numește Dumnezeu, așa cum a fost numit mai înainte de Tatăl, ci împreună cu întreaga lăptură ce suspină și se chinuiește până astăzi, în durerea morții exclamă: „Eli, Eli, lama sabahtani!”.

interioară, de bună voe, a noastră formează împărăția Lui în noi, și pentru această împărăție interioară ne-am și rugat când am zis: «Sfințească-se numele tău». Dar dacă dorim aceasta cu adevărat, suntem îndatorați să voim ca Dumnezeu să domnească nu numai în taina inimei noastre ci și vădit în faptă; iar lucrul acesta va fi atunci când nu numai diferitele suflete răzlețe ci toate ființele se vor preda lui Dumnezeu formând cu sine adevărata Lui împărăție. O atare împărăție a lui Dumnezeu încă nu există în lume; dar, având credință în Dumnezeu, nădărdim și în triumful lucrului Dumnezeesc în lume. Pentru această împărăție a lui Dumnezeu — văzută și universală — ne rugăm când spunem: «*Vie împărăția Ta*».

Nu zicem: *să se facă sau să fie creiată* împărăția Ta, ci *să vie*. Numai aceea ce există poate să vie. Împărăția Dumnezeiască, în sine, există deja fiindcă totul este supus în ființa sa lui Dumnezeu, Atotțiitorul. Noi însă trebuie să dorim ca împărăția lui Dumnezeu să fie nu numai *peste tot* lucrul care există deja, ci și *în tot*, ca Dumnezeu să fie *totul în toți și toți una în El*. Dumnezeu este bine, ce nu știe margini, bună-tate, ce nu cunoaște zavistia; din această pricină El dorește să comunice tuturor voința Sa, să fie totul în toți. Și cum El este unicul bun și bine, urmează că numai atunci când dorim să se împlinească voința Lui — să fie totul în toți — voim bine pentru fiecare. Unica piedecă la aceasta constă în voința existențelor ce nu corespunde voinței lui Dumnezeu, ce nu primește în sine binele dumnezeesc. Voința este forța proprie a fiecărei ființă, principiul oricărei acțiuni și realități; din această pricină, atâta timp cât voința noastră nu primește pe Dumnezeu, El nu există în realitatea noastră. Numai în voința sa poate o ființă să se împotrivescă lui Dumnezeu, să se despartă de El, să-L excludă dela sine. Din această pricină și voința lui Dumnezeu cere dela noi nu niscaiva lucrări externe, ci voința noastră proprie, ca noi singuri să dorim să împlinim voința lui Dumnezeu; prin urmare, până când nu dorim acest lucru, nici dorința lui Dumnezeu nu se împlinește în noi. Până când lumea noastră nu dorește *singură* să fie împărăția lui Dumnezeu, până atunci și Dumnezeu nu domnește în ea și această lume rămâne pământ, despărțit de cer, pă-

mânt, pe care nu există voința lui Dumnezeu. Ființele cari de bună voe și definitiv s'au supus lui Dumnezeu, cari singure l-au înlesnit intrarea în sine și cari și-au prefăcut voința propri pur și simplu în formă și în executare a voinței lui Dumnezeu, asemenea ființe formează lumea Dumnezeiască, cerul sau, împărăția slavei. Acolo, dorința lui Dumnezeu se împlinește de către voința tuturor și de aceea împărăția lui Dumnezeu a venit deja. Și dorind sosirea ei la noi, pe pământ, trebuie să dorim ca voința lui Dumnezeu să fie pe pământ, tot așa cum este și în ceruri, adică, nu în contradicere cu propria dorință a creațiunii, ci în deplină armonie cu ea așa încât orice făptură să dorească singură numai aceea ce dorește Dumnezeu.

Fie voea Ta, precum în cer și pe pământ. Cu această rugăciune noi singuri predăm voința noastră lui Dumnezeu și tot așa pentru toate ființele, pentru întreaga creațiune chemăm unirea voluntară cu voința lui Dumnezeu în care există tot binele pentru toți. Cu această rugăciune dorim pentru toți unicul și adevăratul bine, și îmbrățișăm întregul univers cu aceiaș iubire; iar cu aceasta nu numai că chemăm dar și împlinim în sine voința lui Dumnezeu, care este iubire.

Spunând: «Fie voea Ta» — dăm posibilitate voinței lui Dumnezeu să lucreze prin noi. Noi însă, trebuie să ne mai gândim la acele *condițiuni adevărate* în care s'ar putea înrădăcina în ogorul inimei noastre, unirea voinței noastre cu aceea a lui Dumnezeu. Fiindcă trebuesc ploii timpurii și târzii, pentru ca sămânța vieții duhovnicești, primită de sus, să aducă rodul său.

Cu toate că noi ne-am predat voinței lui Dumnezeu și deși dorim cu adevărat ca această unică voință să se împlinească în noi și prin noi, totuși un întreit fel de piedici se strecoară între dorința noastră și realitatea noastră. Aceste piedici, de cari ne lovim inevitabil, se găsesc: mai întâi în firea omului senzuală, pervertită (prezentul nostru); în al doilea rând — în faptele noastre rele de mai înainte (trecutul nostru); și în al treilea rând chiar dacă ne-am fi răfuit cu trecutul și am fi învins răul din prezent, apar greutăți și mai mari sub forma de reacțiune tainică a acelor puteri protivnice (viitorul nostru). A dori împlinirea voin-

tei lui Dumnezeu însemnează a dori înlăturarea acestor trei feluri de piedici. În chipul acesta trebuie să dorim: întâi — îmblânzirea firei noastre (prin abinență); în al doilea rând — iertarea păcatelor noastre (cu dreptate) și la sfârșit, în al treilea rând, îngrădirea noastră de pacostele ce ne amenință (prin cetatea duhovnicească).

Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi. În două cazuri, firea noastră apare drept piedică lucrului Dumnezesc în noi: când respingem cu desăvârșire puterea ei (a firei) căzând în mândrie duhovnicească și când ne supunem ei pe deplin, căzând în robie duhovnicească. De altfel, primul caz la urma urmei se reduce tot la al doilea, fiindcă oricât de mult am nesocoti tăria și însemnătatea firei senzuale (cărnei) nu ne putem despărți de ea; din această pricină, de fapt, negând puterea cărnei, nu facem decât să îndreptăm nelucrarea noastră în luptă cu ea și să-i asigurăm victoria asupra duhului așa că libertatea noastră trecătoare duce la mărirea adevăratei robii. Lucrul acesta îl vom vedea mai clar când vom vorbi despre ispite. Momentan amintim numai că cererea privitoare la pâinea cea spre ființă — de astăzi, ne arată situația privitoare la cerințele firii — situație, deopotrivă de departe atât de mândria spiritualismului fals, cât și de decadența materialismului practic: «pâinea noastră cea spre ființă» însemnează aceea ce este trebuincios pentru firea noastră *în fiecare moment dat*. Aci nu se despart trebuințele firei duhovnicești de cele materiale. Și la drept vorbind ele sunt nedespărțite în noi: animale spiritualizate și spirite întrupate.

Dorim ca începutul vieții duhovnicești, descoperit în noi, să fie susținut pentru că este înconjurat de stihiiile lumii, de firea senzuală și fără susținere ar putea să fie înghițit de materie. Dar noi dorim deasemenea ca și firea fizică să fie satisfăcută pentru ca și ea să poată sluji drept armă vieții noastre duhovnicești. Ambele noastre vieți, spirituală și fizică, au trebuință de hrană sau de pâinea cea spre ființă; prima pentru sine, iar cea de a doua pentru prima. Pâinea cea spre ființă, pentru duh, însemnează toate acele influențe de sus ce susțin buna noastră vrere și hrănesc viața noastră duhovnicească. Cerem această pâine

suprafirească (ὕπεροῦσιον) fiindcă știm că izvorul vieții noastre duhovnicești nu este în noi înșine, ci sus, și că viața, odată despărțită de acest izvor, încetează. Cerem însă deasemenea pâinea cea spre ființarea (ἐπιούσιον) cărnei noastre, adică tot ceea ce asigură viața noastră materială, fiindcă știm că trupul nostru este pământ din care și în care trebuie să crească pomul vieții duhovnicești, acel pământ pe care Dumnezeu dorește să-l facă purtător de flori și de roade.

«Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi». Credem că și viața materială și întreaga rânduială a firei depinde în cele din urmă de voința Ta. Știm și în cele mai mici condițiuni ale existenței noastre sunt îmbrățișate de planul a-toate-cuprinzător al Înțelepciunii Tale. Și gândindu-ne la aceea ce este de trebuință, pentru viața noastră, dorim pur și simplu să împlinim voia Ta, mărturisindu-Te ca pe începutul și izvorul, ca pe temelie și scopul *întregei* noastre vieți.

Cu cererea privitoare la pâinea cea spre ființă, ne sfințim viața noastră materială, o unim cu voința lui Dumnezeu. A spune că Dumnezeu nu are de-a face cu trebuințele noastre materiale însemnează a îndreptăți ateismul, mărginind Dumnezeirea. Dacă viața noastră materială nu poate fi legată cu voința lui Dumnezeu, dacă, între altele, ne putem separa de viața noastră materială — care este temelie *întregei* noastre existențe — însemnează că rămânem streini voinței lui Dumnezeu și trăim fără Dumnezeu. Viața noastră materială este din lume, iar lumea întreagă zace în rău și răul este lucru strein lui Dumnezeu.

Dar aceea ce zace în rău, încă nu este rău în sine. Răul nu constă în desfătărea materiale, ci în pofta duhovnicească ce se unește cu ele. Poftea este o atare mișcare de voință a sufletului nostru cu care căutăm desfătarea materială *pentru ea însăși*, și ne predăm acestei desfătări în deplina ei putere, pierzând orice stăpânire de sine, devenind într'adevăr robi ai cărnei. Aici, îndestularea cărnei devine scop sieși și prin aceasta viața cărnei se desparte de viața lui Dumnezeu, în care există unicul și adevăratul scop. În această *separare* a vieții naturale de viața dumnezeiască — separare înfăptuită prin pofta sufletului, se cuprinde

În chip esențial răul și păcatul cărnii. Dumnezeu, ca scop necondiționat, este principiul statornicitor al vieții noastre. Odată despărțită de Dumnezeu, pusă ca scop sie însăși, viața noastră materială își pierde orice graniță, primește caracterul nețărnuirii și al nesaturabilității, al golului fără fund în care viața însăși se preface în chip și rău.

In Dumnezeu este granița materiei. Despărțită de El, viața devine un infinit rău, un foc nestins, o sete de nepotolit și un chin vecinic. Dar tocmai cu rugăciunea noastră se goleşte separarea fatală a vieții materiale de Dumnezeu; această viață este reintrodusă în granițele sale și privește la ținta sa supremă, «Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi» — o cerere care înainte de toate, este o făgăduială de abținere: este admis numai strictul necesar suprimându-se prisosul. Dar cu simpla abținere, viața noastră materială este desbrăcată de caracterul ei pătat de păcat. Invoindu-ne la abținere, mărturisim că viața materială în sine, adică despărțită de Dumnezeu nu este pentru noi: scop și bine. Dacă ar fi scop și bine, atunci abținerea nu ar mai avea sens: atunci cu cât mai mult și mai deplin ar fi satisfăcută carnea, cu atât ar fi mai bine. Noi însă dorim doar indispensabilul și numai pentru astăzi: cu vorba «cea spre ființă» se presupune *limita jelaniei* trupești, iar cu vorba «astăzi» se presupune hotarul *gândirii* trupești. Mărginind întreaga noastră viață materială numai la aceea ce, după voința lui Dumnezeu, ne este trebuincios într'un anumit moment; dăm acestei vieți acel caracter condiționabil și de supunere pe care *trebuie* să-l aibă. Cererea pâinei cea spre ființă, trebuincioasă astăzi, arată că satisfacerea materială, viața cărnei nu formează de loc pentru noi esența, scopul și obiectul voinței noastre, ci o dorim numai ca mijloc și condiție trebuincioasă pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu, prin noi, — pentru a servi lucrul lui Dumnezeu pe pământ. În această cerere, voința omenească, supunând, în mod liber, voinței dumnezeiești, toate tendințele josnice și trebuințele firei materiale, introduce realitatea noastră curentă în planul vecinic al lucrării Dumnezeiești, referă la Dumnezeu și leagă de Dumnezeu viața noastră zilnică, prezentul nostru.

Dar prezentul nostru nu poate fi unit cu Dumnezeu, cu adevărat, atâta vreme cât asupra noastră apasă faptele trecutului nostru, fără conlucrarea lui Dumnezeu. Pentru a începe să trăim după voia lui Dumnezeu suntem îndatorați, înainte de toate, să împlinim toată dreptatea. Suntem legați cu nedreptate de mai înainte și trebuie să ne deslegăm de ea pentru a ne uni viața cu lucrul lui Dumnezeu. Înainte de a dobândi un nou bun, suntem îndatorați să plătim datoria veche. Așa cere dreptatea. Nu putem împlini această cerință numai cu aceea că pe viitor vom săvârși dreptatea și vom trăi după voința lui Dumnezeu, fiindcă și fără de aceasta suntem datori; aceasta nu este plata datoriei vechi ci numai împlinirea îndatoririi prezente. Nu putem să plătim datoria veche și trebuie să recunoaștem neputința proprie. Atât renașterea prezentului, cât și mântuirea trecutului nostru trebuie să le așteptăm dela Dumnezeu. *Și ne iartă nouă greșalele noastre.* Dar și în această lăsare sau iertare a greșalelor noastre nu trebuie să fie călcată cerința dreptății — că noi ne purtăm cu alții tot așa după cum dorim ca și alții să se poarte cu noi. Astfel: «iartă-ne greșalele noastre, *precum și noi iertăm greșelilor noștri*». Aceste cuvinte nu au acea putere, că iertând datorii streine ne-am izbăvi singuri sau că am putea netezi singuri datoriile noastre proprii; pentru un atare echilibru ar trebui să fim datori exact acelorași persoane ce ne sunt la rândul-le datoare nouă, lucru ce de obicei nu se întâmplă. Dar pentru Tatăl cresc întreaga omenire este o singură familie, și aceeace iertăm unuia dintre frați (virtutea noastră morală a iertării), Tatăl cresc o poate întrebuința și spre folosul altuia. Pentru El nu este lucru însemnat corespunderea între faptă și răsplată, ci acțiunea noastră sufletească mai intimă. Iertarea, în calitate de mișcare tainică a inimei noastre, are o putere lucrativă și atunci când fapta externă nu este posibilă.

Iertarea spală urmările ocărilor anterioare și curăță trecutul nostru de păcat. Dar pentru ca să scutim de păcat și viitorul nostru trebuie să ne îndreptăm către însăși pricina acestui păcat. Pricina oricărui rău din noi nu este ceva întâmplător și extern, nu este cutare sau cutare faptă sau întâmplare, ci însăși firea noastră pervertită moștenită de

noi dela primul om. In adâncul ființei noastre, în însăși temelia sufletului nostru, câte odată, absolut imperceptibil, se ascunde și lucrează acoperit puterea păcatului strămoșesc, — puterea întunecată, nebună și rea. Aceasta este tocmai acea putere ce ne desparte de tot și de toți, ne încue în noi înșine, ne face de nepătruns și întunecați; ea este forța fără de sens și începutul oricărei nebunii, fiindcă, separându-ne de tot, rupe pentru noi orice legătură cu lumea Dumnezeiască, ne lipsește de comunicarea cu totul și ne ascunde acel raport cu totul, ce formează rațiunea vieții. Despărțiți de acest sens, smulși din lumea obștească a lui Dumnezeu, supunându-ne acestei forțe obscure, ne închipuim lumea noastră proprie, deosebită, și luând această închipuire drept realitate cădem în lipsă de judecată. Dar forța întunecată și lipsită de sens, ce ne face nebuni, ne face și răi. Fiindcă, separându-ne de tot, ne opunem pe sine totului, iar, opunându-ne totului, negăm totul în numele eului nostru și tindem să supunem totul și să-l înăbușim, iar ceace ni se împotrivesc tindem să-l zdrobim și să-l nimicim.

Acest foc atoa-te-mistuitor este numai acoperit cu țărâna cărnei noastre; legile vieții firești (atracția sexuală, nașterea de prunci) nu fac decât să mărginească și să lege lucrarea acestei forțe rele, fără ca să poată să-i schimbe însușirea. Insușirea ei constă în separarea-i internă de tot și prin urmare ea se poate suprima numai prin uniunea noastră internă cu totul. Dar a ne uni cu totul, putem numai în Acela în care toți suntem una. Numai îndreptându-ne sufletește către Dumnezeu Atotputernicul, în care nu există nici-o separare și de aceea nici-o întuneciune, în care, încă dela început, rezidă sensul (λόγος) totului și care este iubire, — numai întorcându-ne spre El cu interiorul, schimbăm în noi stihia întunecată, nesocotită și rea a firei noastre. Legându-ne pe sine prin credință cu principiul oricărui bine, ne liberăm de puterea constrângătoare a principiului păcatului asupra noastră. Ințetăm de a mai fi prizonieri ai păcatului, imediat ce recunoaștem voința lui Dumnezeu peste noi. Acea voință cu care ne naștem, voința cărnei noastre, este supusă firei, iar firea—supusă păcatului ce domnește în ea. In chipul acesta, atât timp cât acționăm

numai dela *sine* sau din voința proprie, inevitabil lucrăm din păcat, lucrăm ca robi și prizonieri ai păcatului. A avea *numai* voința sa însemnează pentru noi a nu avea voință a fi lipsiți de libertate, fiindcă voința noastră este deja supusă păcatului, supusă din naștere, adecă fără voe. Omul firei, nu singur, nu din voința sa proprie se supune păcatului, dar păcatul îl stăpânește independent de voința lui, ca o moștenire. Și atâta vreme cât lucrăm numai dela sine, rămânem în puterea aceluia principiu unic care ne stăpânește deja; adecă în puterea firei plină de păcat, sau în puterea păcatului născut; formăm proprietatea nedăspărțită a acestui principiu. *De fapt* nu mai suntem liberi și posibilitatea de a ne libera stă numai în acea putere ce trece dincolo de fapt și ne unește cu aceea ce încă nu are pentru voi o realitate palpabilă. O atare putere este credința. Prin credință recunoaștem pentru sine un alt principiu în afară de natura noastră factică, supusă păcatului. In puterea credinței primim puțința să lucrăm, nu sub imperiul aceluia unic principiu, ce ne stăpânește dela nașterea și căruia suntem robi, ci sub porunca altui principiu căruia noi *singuri* ne supunem, primind libertate în această supunere *de bună voe*. Numai crezând în Dumnezeu cel nevăzut și lucrând potrivit credinței dela Dumnezeu voința noastră apare voință cu adevărat, adecă principiu liber, — liberat de sine însuși adecă de starea sa factică dată; aci voința lucrează nu numai ca un fenomen psihologic ci ca o forță creiatoare, premergătoare oricărui fenomen; ea nu poate fi acoperită și epuizată de niciun fapt, adecă este liberă în esența sa. O atare liberare radicală prin puterea credinței este posibilă tuturor oamenilor independent de mărturisirea de credință, deoarece, virtutea *morală* a credinței este și în cazul unei *cunoașteri* insuficiente a adevăratului Dumnezeu. Întâlnirea inimei omenesti cu harul Dumnezeesc, ce caută această inimă, poate să aibă loc departe de linia dreaptă a conștiinței, dar oriunde s'ar întâmpla această întâlnire, numai prin ea dobândim adevărata libertate.

Traducere din rusește de
PREOTUL STELIAN ILIESCU
Biserica Șelari, Bucureștil.

(Va urma).

C R O N I C A I N T E R N A

SECȚIA BISERICESCĂ

Circ. No. 10291/930

Pentru purtarea costumului reglementar

Prea Cucernice Părinte,

În Consiliul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Secția Bisericească, din 30 Mai 1930, s'a adus spre deliberare Înalta dispoziție a I. P. S. Patriarh, cu privire la purtarea costumului preoțesc, cum și prezentarea unor preoți în atitudini și purtări nepotrivite cu cinul lor preoțesc, fiind mai mult înclinați către o viață mirenească, încât, observând variația de costume preoțești și abaterile dela purtarea celui reglementar, pe unii nu-i mai cunoști că sunt preoți.

Pe de altă parte, judecând lucrul din punct de vedere estetic, totul în biserică ortodoxă este rânduit, ca să producă o frumoasă impresie vizuală, armonie, mai ales la slujbele religioase.

Totul este de o lungime elegantă, care impune; Este lung stiharul, lung epitrahilul, lung felonul, potcapiul sau culionul, lungeste silueta persoanei, dându-i o înfățișare elegantă.

De aci urmează ca și părul și barba să fie lăsate mai lungi, ca, împreună cu potcapiul, să completeze întreaga figură de preot ortodox.

Lucrul acesta l'a observat I. P. S. Patriarh la parastasul dela Costesti-Argeș, când preoții apăreau frumos investmântați, însă cu potcapii și culioane pe capete tunse și bărbi rase, stricând tot efectul și măreția clipelor de adâncire religioasă. Deși, chiar numai din punct de vedere estetic, potcapiul pe păr scurt este ceva imposibil.

De aceia, în interesul prestigiului Bisericii noastre ortodoxe, a păstrării frumosului costum preoțesc reglementat de Sf. Sinod, Consiliul Eparhial a hotărât următoarele:

I. Se instituie dintre fruntașii preoției din Arhiepiscopia Noastră un număr de preoți cum și toți protopopii din Eparhie, cărora li se dă însărcinarea expresă, în scris, de a observa pe străzi și în tot locul pe preoți cum se poartă și ce atitudine au în orice împrejurare. Pe cei ce-i vor găsi abătându-se dela regulile disciplinei bisericești și morale și a purtării costumului, îi se vor însemna și face cunoscut Chiriarhiei,—Arhiepiscopia dela

București,—spre a lua măsuri împotriva lor, din orice Eparhie ar face parte.

II. P. P. S. S. Vicari nu vor hirotoni pe candidații de preoție până când nu se vor prezenta cu părul și barba astfel îngrijite ca să armonizeze cu întregul costum și culionul.

III. Nu li se va da voce nouilor hirotoniți a merge în parohie, până când nu se vor conforma întru totul acestor dispozițiuni.

IV. Organele bisericești superioare și P. P. C. C. Protopopi nu vor da curs nici unei cereri a acelora ce nu se conformează, urmărindu-i și arătându-i în scris pe cei nesupuși. În nici un caz nu-i vor primi fără cingătoare, (brâu).

V. Pentru a înprospăta preoților reglementul cu privire la costumul preoțesc, îl reproducem aci mai jos, după deciziunea Sf. Sinod din 5 Iulie 1921;

a) În locul rasei sau a giubelei se va folosi de toți clericii mireni din România întregită, un pardesiu, iar iarna un palton, care să treacă în lungime mai jos de genuchi și care să-și aibă gulerul și laturile din față răsfărante și fără nasturi.

b) Se menține în felul de astăzi atât reverenda cu ceaprazuri cât și antereul, care ca lungime vor acoperi întotdeauna capătul de jos al pantalonilor.

c) Se generalizează brăul, care pe lângă podoabă este și un vestmânt simbolic, reprezentând pentru clericii Noștri consacrarea lor lui Dumnezeu. Să fie în culoarea vestmintelor bine înțeles, afară de cele ce se dau ca distincția de alte culori: roșu sau albastru.

d) Se generalizează pălăria clericilor ardeleni; iar pentru vremile de căldură se admite pălăria de paie cu borduri largi, în felul celor întrebuințate de clericii basarabeni.

e) Părul capului se va purta retezat până în dreptul gulerului, iar barba, se va păstra îngrijită, întrucât barba pe lângă podoaba feții și a chipului bărbătesc este și un dar dumnezeesc, care impune, și îi întregește celui ce o poartă un chip de autoritate.

f) Raderea sau tunderea mustății, în sensul de a o reduce, fără alt cuvânt de punere în ordine, se va privi ca un delict, care îi va aduce pe contravenienți în fața tribunalelor bisericești.

g) Culoarea obișnuită a vestmintelor se

păstrează cea neagră, iar pentru vremile de călduri se admite culoare deschisă crem sau gris.

h) Croiala va fi cea largă în felul obișnuit în vechiul regat, care îmbracă mult mai bogat și mai impunător pe clerici.

i) La oficiile religioase și la prezentările oficiale, înaintea autorităților bisericești de orice natură, se vor întrebuița tot aceste vestminte de uz zilnic, afară însă de pălărie care va fi înlocuită, în cazurile acestea de potcap sau de culion.

j) Monahii și arhieriei vor continua să-și poarte costumul lor de până astăzi, fără nici o modificare, în afară de culori, (negre sau deschise și de pălărie, cari încă li se încuviințează.

De asemenea mai amintim că nepurtarea costumului reglementar, atrage după sine aplicarea art. 35 și 36 din Regulament de disciplină bisericească.

Așteptăm ca preoțimea noastră, cum este vrednică din alte puncte de vedere, va ști să se pună în ordine și din acest punct, știind că armata Mântuitorului Hristos, ca și aceia a Cezarului, trebuie a pune preț pe măsurile ce se iau de superiori și să arate ascultare de ele ca elemente de ordine, prin care se menține și se dezvoltă tăria bisericii și a neamului și neașteptând a recurge la măsurile ultime de aplicare a legii.

p. Arhiepiscop și Mitropolit
† PLATON

Cons. Referent
Pr. EUGEN BĂRBULESCU

CIRCULARA No. 11.197
3. IX 930.

Cu privire la întocmirea bugetelor

Prea Cucernice Părinte,

Una din chestiunile primordiale în funcționarea unității administrative bisericești, parohia, constă în gestiunea financiară a ei, gestiune ce are la bază bugetul.

Formării bugetului parohial, din motive asupra cărora nu vrem să insistăm, în marea majoritate a cazurilor, i s'a dat prea puțină atențiune, de aceia credem necesar a Vă atrage atențiunea asupra acestui fapt și Vă invităm, ca prin măsurile de mai jos, sau modalitățile ce Pr. C. V. le veți găsi mai practice, să supravegheați mai de aproape formarea bugetelor și verificarea primă, ce

Pr. C. V. sunteți dator a o face atunci când le dați viza, să fie reală, nu de formă, cum cu părere de rău trebuie să o mărturisim, am constatat o la unele protoerii.

Pentru îndrumare și pentru uniformitatea lucrării conform normelor ce urmează, credem că ar trebui convocați C. Preoți în grupe de 15—20 sau cum Veți chibzui mai bine, ca împreună cu P. C. V. să discutați fiecare buget în parte, sau chiar să-l formați împreună, fiecare preot venind cu toate datele necesare.

Necesitatea de a avea o gestiune financiară regulată, reală și cât mai înfloritoare, e impusă de art. 19 din legea pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române când zice:

Cheltuelile pentru întreținerea cultului, a slujitorilor și așezămintelor Bisericii, se vor acoperi în primul rând din propriile sale mijloace, create și administrate prin organele reprezentative și executive ale diferitelor ei păzți constitutive.

Nu trebuie nici un moment uitat că gestiunea parohiilor e o gestiune publică și supusă controlului statului, control care în puterea art. 21 din lege se exercită de Ministerul Instrucțiunii și al Cultelor precum și de cel al Finanțelor, și dacă până în prezent nu s'a executat, nu înseamnă că nu se va executa. În vederea aceluia lucru, pentru a pune la adăpost de neplăceri pe C. Preoți, credem necesar a le atrage prin Pr. C. V. serioase atențiuni, și în calitatea Cucerniciilor lor de conduaători efectivi ai parohiilor, să caute a îndruma chestiunea financiară pe calea cea bună și înfloritoare, cunoscând că autoritățile superioare sunt și vor fi mai exigente pentru P. C. Lor, ca unii ce sunt reprezentanții unei instituțiuni eminentemente morală și cu menire de a sta deasupra micimilor lumești.

Chivernisirea și năzuința permanentă către o cât mai înfloritoare situație materială a parohiei, deci atențiunea la formarea unui buget cât mai real și conform cu nevoile parohiei este impusă de lege prin art. 27 al. 2 când ne spune: Ele, adică parohiile, au dreptul și datorita de a păstra tot ce dețiu azi, și de a aduna averi, mobile și imobile, de orice fel, spre a le întrebuița pentru Biserica și așezămintele ei.

În multe cazuri am constatat că unii C. Preoți aduc drept scuză neactivității lor în domeniul economic faptul că celelalte organe

parohiale, văd altfel lucrările și nu ar da ascultare îndrumărilor parohului.

Vă invităm a pune în vedere C. Parohi că legea le dă tot dreptul de a fi cucerniciile lor reali conducători, drepturi conferite de art. 26 din Statutul pentru Organizarea Bisericii Ortodoxe Române, statut ce face parte integrală din lege și care spune:

Parohia este comunitatea Bisericească a crdincincioșilor, clerici și mireni. cari, *sub conducerea parohului*, susțin cu mijloacele lor materiale și morale, una sau mai multe biserici.....

Parohul este conducătorul oficiului parohial, și în această calitate ține registrele și rezolvă toate actele oficiului parohial....

Ținem deasemenea a Vă mai atrage atențiunea, ca Pr. C. V. să o faceți față de C. Parohi, că socotind timpul ce s'a scurs dela data autouomiei Sf. Biserici suficient, pentru a nu se mai putea învoca necunoașterea legii statutului și al tuturor drepturilor și obligațiunilor ce incumbă parohiilor, în special în ceea ce privește administrația bunurilor și gestiunea bănească, și că, cu începerea anului 1931 vom cere tuturor intrarea în legalitate în special conformarea întocmai art. 37 din regulamentul ce zice:

Afacerile parohiale le îndeplinește parohul împreună cu: adunarea parohială, consiliul parohial și epitropii parohiali, în conformitate cu normele în vigoare și *cu aprobarea consiliului eparhial și episcopului*.

Gestiunea parohială fiind o gestiune publică, nu se poate exercita fără un buget întocmit de organele ei, verificat de Pr. C. V. și aprobat de Sf. Arhiepiscopie. Cine gestionează e pasibil de prevederile codului penal civil, în afară de justiția bisericească, totuși trebuie să constatăm faptul, relevat și în adunarea eparhială, că sunt numeroase parohii care, deși ne găsim aproape de finele anului, nu au asemenea bugete. Acest fapt existent în mai multe protopopiate Ne îndrătuiește a-l considera ca o sfidare a legii și a Noastră, atât din partea P. C. Protoerei cât și C. Preoți Parohi și înțelegem a nu-l mai tolera pe viitor. În consecință Vă invităm ca până la finele lunii Octombrie, să Ne trimiteți bugete tuturor parohiilor și filialelor din protopopiat. Nici o motivare nu va fi luată în considerare și vom aplica măsuri disciplinare și în caz de neexecutare și parohilor respectivi.

Astăzi, când adunarea Eparhială v'a dat puțința de a crea un buget protopopesc cu venituri mai pronunțate, Vă cerem o activitate mai asiduă în direcțiunea economică și Vă invităm a Vă impune de așa natură ca măsurile ce le luați să fie executate de subalternii P. C. V.

La întocmirea bugetelor pe 1931 și următorii, Vă invităm a pune în vedere C. Parohi următoarele:

1. Bugetul trebuie să fie însoțit de un memoriu justificativ al tuturor veniturilor și cheltuelilor propuse, adică pe capitole, să se arate și să se motiveze atât cuantumul veniturilor cât și a cheltuelilor, și pentru a nu mai avea bugete de felul multora ce ni s'au trimis, la articolele de venituri ce nu au un izvor sigur, rezultat din un contract scris, cum ar fi de exemplu chirile sau arenzile, contracte ce trebuiesc specificate cu oarecari detalii în memoriu, se vor trece media ultimelor trei ani, însă nu a sumelor propuse ci a celor ce s'au realizat sau cheltuit, medii ce se extrag din conturile de gestiune a fiecărei parohii pe anii 1926, 1927 și 1928.

Veți face pe P. C. Parohi să înțeleagă, că trebuie să se străduiască, nu numai pentru veniturile Cucerniciilor lor, ci și pentru ale parohiei și în consecință, să pună în valoare toate bunurile bisericii, luptând pentru maximum de venit.

Dorim să vedem în bugetul anului 1931 la toate parohiile și filialele existente venituri din iarba cimitirului, și a curței bisericii.

Nu trebuie să uitați că prin noua lege de împroprietărire s'a dat aproape tuturor bisericilor terenuri uoi de cimitir, deci aproape fiecare biserică are azi două terenuri de cimitir, și Veți pune în vedere C. Parohi, că suntem în posesiunea tablourilor de asemenea împroprietăriri și că vom lua măsuri contra acelor care vor omite la întocmirea bugetelor, a trece arenda acestor terenuri ca și a tuturor bunurilor imobiliare ce posedă parohia.

Pangarul, fiind elementul prim, după care se poate judeca activitatea duhovnicească a preotului, nu trebuie să lipsească sub nici un motiv din buget.

În mod obligator, cu începere dela 1 Ianuarie 1931, pangarul trebuie să funcționeze la orice biserică, prin urmare trebuie să se găsească în orice buget. Administrarea lui sub supravegherea zilnică a parohului, să se

încredințeze unui episcop sau enoriaș, fiind obligat a vărsa venitul casei parohiale în fiecare sărbătoare, dându-i chitanță în regulă. Existența pangarului e necesară și în interesul igienei, căci ținut de parohie, parohul va căuta să-l aprovizioneze cu lumânări de calitate bună, înlăturând astfel fumul ce-l dau lumânările proaste și care strică și sănătății și afumă și pictura bisericii.

Cu cât venitul pangarului va fi mai mare, cu atât vom aprecia activitatea preotului, căci se va dovedi că poporcii frecventează biserica fapt ce în total se datorează destoiniciei parohului.

Recunoaștem că aveți multe îndatoriri și că pentru îndeplinirea lor faceți și ați făcut sacrificii materiale; adunarea eparhială din anul acesta, v'a dat posibilitatea de a Vă acoperi în parte acele sacrificii, încuviințând de a Vă pune la dispoziție pentru veniturile bugetului protopopesc 25⁰/₁₀ din fondul protopopesc inalienabil, alimentat de contribuțiile parohiale.

Pentru ca această cotă, împreună cu celelalte venituri protopopești să poată fi realmente îndeplătoare nevoilor ce aveți, de pînă de zelul și interesul ce Veți depune în valorificarea veniturilor reale parohiale căci cu cât veniturile unei parohii vor fi mai mari, cu atât și cota fondului protopopesc va putea fi mai mare și deci și veniturile protopopești mai apreciable.

O chestiune importantă iarăși, și asupra căreia Vă invităm a insista serios la facerea bugetelor, e venitul fondului parohial inalienabil și a excedentelor bugetare ale anilor trecuți. În totalitatea bugetelor aproape, aceste venituri nu se văd. Ce s'au făcut aceste fonduri? Cine deține și pentru cari motive nu s'au depus spre fructificare, sau dacă s'au depus, de ce nu se arată în buget venitul lor. În bugetul anului 1931, cerem irevocabil să se specifice în penultima pagină, în tabela intitulată, avere mobilă, toate aceste fonduri anuale, indicându-ne locul unde s'au depus, data și numărul chitanței sau actul ce parohia posedă în schimbul lor.

Suntem informați că în majoritatea cazurilor, se iau așa numitele taxe de cult, însă cu surprindere constatăm că în prea puține bugete și compturi le găsim făcute venituri. E bine ca aceste taxe mici de sigur să se generalizeze, cu excepția bineînțeleas a enoriașilor lipsiți totalmente de mijloace, însă

dorim ca ele să intre în cassa parohiei, deci să se dea chitanță în schimbul lor.

Deși aproape în fiecare buget parohial la venituri se trec sume la articolul disc și ofrande, totuși la prea puține apar aceste sume în compturile de gestiune. Veți atrage atențiunea C. Parohi asupra acestui fapt, și îi Veți invita ca ceace strânge, să se verse efectiv cassei parohiei, emițându-se chitanță.

În mersul ascendent al dezvoltării comunității bisericești, parohia, la care trebuie să râvnească orice bun creștin ortodox, atâta pentru lauda Domnului cât și pentru patriei, parohia fiind celula vitală a organismului Bisericii Noastre, pe care întotdeauna s'a rezemat neamul românesc, toată grija Noastră să fie îndreptată asupra ei pe toate tărâmurile și să Ne străduim a face din parohie un factor de prin ordin social și moral. Pentru accasta trebuie în mod imperios ca Pr. C. V., reprezentanții Chiriarchiei, să fiți vigilenți și să contribuiți la ridicarea prestigiului C. Parohi, prin îndemnări și control preventiv; în special în domeniul economie, domeniu în care slăbiciunile omenești îi poate tenta la fapte neconforme cu situația și rolul Cucernicilor lor.

Odată veniturile stabilite pe baze pozitive și chibzuite așa fel, încât să nu mai avem situații bizare de pînă acum, când nu se realizau nici jumătate din veniturile propuse, aceaș atențiune și discernământ îl veți avea la fixarea cheltuelilor.

În primul rând să fie bine stabilit că nu se poate face nici o cheltuială pînă ce nu e prevăzută în buget.

În mod normal nu e permis a ne propune și executa cheltueli ce vor depăși cuantumul veniturilor, adică nu se poate atacă fondurile din excedențele bugetare ale anilor trecuți, nici fondul parohial inalienabil, decât pentru reparațiuni mari pentru biserică, casă parohială sau punere în valoare a averii imobile și numai pe bază de studii, proiecte și devize aprobate de Sf. Arhiepiscopie. Dacă ați examina bugetul din fiecare an, al unei parohii, Veți găsi permanent prevederi la reparații și nu de sume fără importanță, sume ce ne cheltuesc fără norme și control și biserica e tot neraparată. De aceea pentru bugetul anului 1931 și următorii, nu se va trece, ci se va tăia, dacă în memoriu nu se va specifica numărul ordinului de aprobare a Sf. Arhiepiscopiei. Deci dacă realmente ave-

rea imobilă parohială are nevoie de asemenea reparațiuni ele vor fi studiate din timp, li se vor întocmi planuri și devize, se vor trece prin controlul Sf. Arhiepiscopii, și numai apoi se vor prevedea sumele în buget.

De altfel, în o administrație serioasă și demnă de conducătorii ei, cum dorim toți să fie administrația parohiei nici nu e normal și logic să se facă altfel, căci fără un deviz întocmit și verificat nu se poate stabili suma de care e nevoie și atunci de ce să trecem în buget irealități.

Apoi în genere asemenea lucrări nu se pot face din veniturile obișnuite și întotdeauna trebuie să se facă apel la mijloacele proprii, la fondurile excedențelor sau parohial inalienabil, fie să se avizeze la alte mijloace.

Ori, în ipoteza că datorită personalității parohului și buneii voințe și înțelegerii a menirei și utilității bisericeii, autorităților mirene, se pot obține subvenții: Trebuie mai întâi ca parohia să între în posesia lor și apoi să se apuce de reparat sau construit, nu să avem anomalii de cari putem număra destule, când fără fondurile suficiente parohiile se apucă de asemenea lucrări, le duc până la un loc și apoi stagnează ani întregi, riscând să se deterioreze și astfel să coste mai mult de cât trebuie. Asemenea acte nu dau dovadă unei bune gospodării și nu vom tolera să se mai repete. Continuând cu ele se poate da loc la bănueli că cei ce le încep urmăresc scopuri nedemne cu morala bisericeii și C. Preoți general pierd în fața celor ce trebuie să-i domine cu prestigiul lor. Și pentru complecta lămurire a acestei chestiuni, ținem să Vă atragem atențiunea că trebuie să se facă deosebire *între reparațiuni și întreținerea unui imobil*.

Cele de mai sus sunt relative la reparațiuni, nu și la întreținere, prin cari se înțelege lucrări mici, ca de exemplu cârpituri de zidărie, înlocuire în parte de burlane, geamuri sparte, vopsit acoperișul de tablă, spoitul cu var, mici reparații la uși, ferestre etc.

În orice caz cheltueli, ce pentru imobilele mari, nu pot trece de suma de maximu 10.000 lei.

Examinând bugetele anilor trecuți, găsim iarăș permanent sume afectate Bibliotecii, mobilierului, haine preoțești și odoare. Dacă s'ar aduna aceste sume prevăzute și cheltuiile ar rezulta că bisericile noastre să posede biblioteci bogate, mobilier bisericesc și de

cancelarie chiar luxos, și în majoritatea cazurilor nu avem o cancelarie proprie, haine bisericești și odoare mai mult chiar de cât e necesar.

Realitatea însă, cu părere de rău, trebuie să o afirmăm că e alta. Deaceia Veți face cunoscut C. Preoți, că am observat acest fapt și dacă din motive, ce nu credem necesar a le expune, lucrurile au trecut sub tăcere, nu înseamnă că vom constitui un sistem pe viitor și Vă învităm ca odată cu bugetul anului 1931, să ni se anexeze un inventar amănunțit a acestor bunuri cu indicația obiectului, valoarea și anul când a fost cumpărat, precum și numărul de ordine o inventarului general al parohiei în care a trebuit să fie trecut.

La art. Abonamente la reviste bisericești la parohiile ca un venit real anual de 10.000 lei, nu se va trece decât costul abonamentului la Revista Ortodoxă. Abonamentul la Revista „Apostolul“ nici într'un caz nu se va trece în buget; abonamentul este personal al parohului și nu în țelegem a fi plătit de parohie.

În conformitate cu legea timbrului și pentru lămurirea căror dispozițiuni V'am dat ordin circular la timp, din averea imobilă a bisericilor nu se impun imobilele ce nu produc venit, totuș găsim în marea majoritate a bugetelor sume prevăzute ca impozite către stat, județ și comună. Pe viitor nu vom mai admite asemenea sume, căci arendașii și chiriașii conform dispozițiunilor date și pe baza cărora credem că s'au încheiat contractele respective, sunt datorii ei să plătească asemenea impozite; dacă totuși se mai găsesc contracte fără această clauză și impozitul urmează a se plăti anexându-se copie depe contract.

Pentru imobilele pe cari le folosește preotul și personalul bisericeii și în special pentru sesia parohială, impozitele cad în sarcina preotului și a cântăreților. Pot face excepție dela această dispoziție imobilele, case parohiale din com. Urbane, însă, în acest scop, bugetului anului 1931, să i se anexeze un proces-verbal în original al consiliului parohial, prin care să se constate că consiliul înțelege a lua asupra parohiei plata impozitelor.

Nu tot astfel se poate însă petrece cu lumina, apa și gunoiul, acestea, fără excepție, se vor plăti de către cei ce le consumă.

Toate aceste chestiuni trebuiesc verificate la fața locului și nădăjduim că în cursul anului ce vine, vom fi în posesia unui proces-verbal de inspecție adresat de P. C. V. special pentru Secția Economică a Sf. Arhiepiscopii, în care nu Veți scăpa nici un amănunt din totalul gestiunii parohiei și cu care ocaziune Ne Veți înainta și un inventar amănunțit și complet a întregii averi mobiliare și imobiliare a parohiei, inclusiv biserica, evaluată și în bani, inventar certificat de realitatea celor cuprinse în el de P. C. Voastră.

Ținem să Vă atragem atențiunea și asupra art. Imprimare și registre precum și furnituri de cancelarie.

În special la imprimare și registre, prevederile bugetare variază dela o parohie la alta și în totdeauna sunt mai mari decât realitatea. Ori, toate acestea se procură dela Sf. Arhiepiscopie, cu preț totdeauna același, totuși C. Preoți cheltuesc pentru ele prevederea bugetară.

La furnituri de cancelarie de asemenea se cheltuesc sume prea mari și nu ne putem opri de a Vă cită două cazuri ciudate: la o parohie cu un venit total în jurul sumei de Lei 2.000, am găsit la compturi o factură de 600 lei numai sugativă, și la o altă tot în aceeași situație financiară, cu 17 hârtii intrate și ieșite la 23 Decembrie, cu o cheltuială de lei 300 hârtia de scris.

V'am citat aceste cazuri pentru a ilustra spiritul în care se gestionează averea parohiilor, și pentru a Vă dovedi că ceea ce vă cerem e necesar pentru prestigiul clerului în general și al autonomiei bisericii în special. Cazuri de asemenea natură sunt destul de numeroase și se petrec chiar și în capitală. Aduag la exemplele de mai sus unul petrecut în capitală, când la parohie lunar se plătea o spălătoareasă pentru rufăria bisericeii, care nu credem că era așa de multă, încât să necesite plata pe o zi a unei spălătoarese în fiecare lună.

Nădăjduim că vom fi înțeleși de Pr. C. Voastră, și că printre rânduri Veți citi tot ce nu am crezut necesar, din motive de prestigiu, să spunem, și că anul 1931, va fi un început de o nouă viață economică a parohiilor, viață schimbată în bine și a căror rezultate frumoase, le vom atribui în totul Pr. C. V., căci dela P. C. Voastră depinde să avem ceea ce dorim și este imperios cerut

să existe în manifestarea economică a parohiilor în special și a bisericeii în general.

p. Arhiepiscop și Mitropolit,
(ss) PLATON C. PLOEȘTEANU.

Cons. Referent,
CONST. MOLDOVAN

SECȚIA ECONOMICĂ.
Circ. No. 9133

Prea Cucernice Părinte,

Pentru a limpezi și soluționa chestiunea plății costului terenurilor, cu cari diversele parohii au fost împroprietărite prin noua lege de împroprietărire cu începere din anul 1920, vă invităm ca personal și în cel mai scurt timp posibil să vă interesați la Consilieratul Agricol respectiv al Județului, să luați un tablou de toate terenurile ce s'au afectat bisericilor sub orice formă, precum și de sumele ce parohiile urmează a plăti pentru aceste terenuri.

Odată acest tablou stabilit, veți lua măsuri ca începând din toamna anului acestuia, aceste terenuri în total să se arendeze prin licitație publică, arenda să se treacă în bugetul parohiei la venituri și cheltuieli, nefiind permis a se întrebuiți acest venit decât pentru plata acestor terenuri, deci imediat după încasarea arenzilor sumele se vor vărsa statului sub luare de chitanță dela parohiile respective. P. C. Voastră personal veți lua toate lămuririle de cum se vor face plățile și veți da în consecință instrucțiunile necesare.

Veți atrage atențiunea Consiliilor parohiale și în special C. Preoți, că vor fi personal răspunzători de neexecutarea acestor dispozițiuni și că sub nici un motiv nu se va încuviința plata acestor sume din alte venituri decât din arenzile respective.

Un tablou identic cu cel ce-l veți lua dela Consilierat, ne veți înainta cel mai târziu odată cu bugetele anului 1931 în care să se specifice: Parohia sau filiala împroprietărită, suprafața și destinația terenului, data împroprietăririi, suma ce trebuie plătită pentru acest teren, precum și numele arendașilor și cuantumul arenzei.

p. Arhiepiscop și Mitropolit
ss. † PLATON

Cons. Referent C. MOLDOVAN

No 9434/930.

Prea Cucernice Părinte,

În baza dispozițiilor din legea și statutul Bisericii Ortodoxe Române, actele de administrație ale Consiliului parohial, cu privire la arendări de terenuri sau închirieri de imobile, nu sunt definitive decât după ce capătă aprobarea Sf. Arhiepiscopii, Secția Economică-Financiară.

Pentru ca această aprobare să nu se reducă la oficiul unui simplu birou de înregistrare, ci conform spiritului legii, să se poată da în perfectă cunoștință de cauză și serviciul respectiv

a Sf. Arhiepiscopii, să poată fi îndrumător real, în vederea celor mai bune angajamente și în vederea obținerii maximului de venituri, vă invităm a pune în vedere tuturor parohiilor din Circ. P. C. Voastre, ca odată cu dosarul licitației sau propunerii de a se aproba o tranzacție de felul celor de mai sus, să se trimită și un memoriu explicativ al imobilului sau terenului ce se arendează.

In genere din acel memoriu să reiasă dar următoarele date:

A. Pentru Casse și orice fel de clădiri:

1. Locul unde e situată, vechimea construcției, destinația ce-a avut-o și pentru care se închiriază, felul construcției, numărul încăperilor cu dimensiunile în suprafață, starea generală, lumină electrică, apă, canal, etc.

2. De când se închiriază, și ce chirie a avut pe ultimii 5 ani.

3. Ce proveniență are, adică donație, cumpărătură, construcție proprie a parohiei, cumpărare, etc.

4. Ce impozite se plătesc anual către stat, județ și comună și de către cine se plătește.

B. Pentru terenurile agricole.

1. Locul unde e situat, regiunea din punct de vedere al arenzilor maxime conform tarifului regional al Ministerului de Domenii.

2. Intinderea totală în Ha și specificarea dacă e un singur trup sau mai multe și suprafața fiecăruia.

3. Ce culturi agricole se obișnuiesc în partea locului și ce culturi agricole s'au făcut pe el în ultimii ani.

4. Producția medie la Ha în bani pe ultimii trei ani, precum și media arenzilor locale la Ha.

5. Pentru suprafețe mai mari de 10 Ha, se va adresa agronomului regional pentru a întocmi un plan de aselament, în vederea conservării puterii de producție a terenului, plan ce va fi obligatoriu pentru arendași și după care se va anexa o copie memoriului acesta.

6. Proveniența proprietății adică: donație, împroprietărire și de când? sau cumpărare de către parohie.

7. Dacă are sau nu borne de hotar, plan sau carte de hotărnicie, anexându-se o copie în cazul când există.

8. Ce impozite și cine le plătește, către stat, județ sau comună.

C. Terenuri de altă natură.

1. Locul unde e situat întinderea, la ce s'a întrebuițat în ultimii 3 ani și în vederea cărui scop se arendează.

2. Ce arendă a produs pe ultimii 3 ani.

3. Proveniența.

4. Ce impozite și cine le plătește către stat, județ sau comună.

D. Chestiuni generale.

1. De neplata arenzilor conform contractului, se va interesa Consiliul parohial și recomandarea arendașului se face pe răspunderea Consiliului sau pe bază de garanție egală, cu o rată a arenzii, sau pe baza anticipării unei rate.

2. Predarea imobilului se va face pe bază de inventar amănunțit cu specificări clare.

3. Contractul va cuprinde toate stipulațiunile precis exprimate fără puțință de interpretare alta decât aceia ce s'a intenționat a se scrie.

p. Arhiepiscop și Mitropolit
ss. † PLATON

Cons. Referent
Pr. C. MOLDOVANU

No. 9712/930.

Prea Cucernice Părinte,

Vi se face cunoscut spre știință că Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor, cu adresa No. 86064/930, către Sf. Sinod, a aprobat ca preoții profesori de religie dela școalele Normale să predea, în mod gratuit, cursurile de religie dela școalele de aplicație de pe lângă școalele Normale.

p. Arhiepiscop și Mitropolit
ss. † PLATON

No. 10328/930.

Prea Cucernice Părinte,

Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, cu adresa No. 43689/930, ne face cunoscut că fiind în preajma întocmirii unui nou regulament de colectare, a hotărât să se suspende deocamdată acordarea de noi autorizațiuni de colectare, în deosebi prin pantahuze și condici de milă, lăsând în vigoare numai autorizațiunile în curs.

Noi v'am făcut cunoscut aceasta spre știință și conformare.

p. Arhiepiscop și Mitropolit
ss. † PLATON

Cons. Referent
Pr. EUG. BARBULESCU

No. 11531/930.

Prea Cucernice Părinte,

Prin aceasta vă aducem la cunoștință, spre executare următoarele dispozițiuni cu privire la ținerea săptămânii de retragere.

1. Anul acesta, săptămâna de retragere se va ține în Sf. Mănăstire Căldărușani, și anume în zilele de 15—22 Oct. Preoții participanți vor fi prezenți în ziua de 15 Oct. a. c., ora 10 dim. la Cancelaria Arhiepiscopiei noastre, de unde va fi pornirea cu autobuze, angajate pentru aceasta.

2. P. C. Voastră veți binevoi a designa doi preoți din acel protopopiat, dintre aceia care se interesează mai de aproape de problema spirituală și ne veți comunica numele lor până la 1 Oct. a. c., cel mai târziu. Dacă doriți să luați parte și P. C. Voastră veți recomanda numai un preot, pentru că nu putem găsi în Mănăstire decât un număr de 40 persoane.

3. Participanții vor fi înștiințați să ia cu sine tacâm de masă, o cuvertură de pat și un cearceaf alb.

4. Cei înscriși au obligațiunea strictă să ia parte la toate lucrările săptămânii de retragere.

5. În caz contrar se vor aplica sancțiunile reglementare.

p. Arhiepiscop și Mitropolit
ss. † TIT

Cons. Referent
Pr. MANEA POPESCU

Sfințirea Bisericii „Costescu“

O sărbătoare religioasă a unui cartier muncitoresc, care n'a avut niciodată biserică, căpătată acum prin vrednicia unui preot.

În ziarul „Universul“ anul trecut s'a descris starea umilitoare în care se găsea un cartier muncitoresc, din lipsa locașurilor de închinare și a celor de cultură. Era vorba de comuna suburbană Regele Mihai, la câțiva km. spre nord-est de București, pe drumul ce duce la Chitila dincolo de atelierele Griviței.

Cartierul acesta, locuît numai de muncitori și de mici funcționari dela calea ferată, e așezat pe o veche moșie boerească, a familiei Costescu. Căsuțele modeste, improvizate într'o formă care nu seamănă nici cu stilul orășenesc, nici cu cel simplu dar artistic, dela țară, arată că viața s'a pregătit aci în repezeală, lipsită chiar de cele mai elementare trebuinți sociale și silită să se așeze fără confort și fără un pic de îndestulare. Legăturile de comunicație cu marile artere, cari duc spre Capitală, sunt simple drumuri naturale, vara pline de praf și de gunoiu, iarna despotmolite și anevoioase. De aceea, chiar până în această vreme, cartierul a rămas departe de oraș, năpusit singuratic într'un câmp frumos și orășenizat numai prin fustele de stambă ale coconetului și prin cârciumile dese depe marginea drumurilor.

Afară de lipsurile acestea, nu se găsea aci nici școală și nici biserică. Când am întrebat pe unul dintre fruntașii suburbanei de ce nu au biserică și școală, aceasta mi-a răspuns: — „Apoi, noi suntem muncitori la drumu de fier și... ce ne trebuie școală și biserică... De asta stăm noi?“.

Am rămas înlemnit de acest răspuns, care mi-a deschis inima să văd că bieții oameni mai aveau mult până să intre în cadrul civilizației omenirii. Dar mi-am explicat acest ateism inconștient și această îndărătnicie pentru carte: bieții, așa se pomeniseră. Vina nu era a lor. Nimeni nu pusese umărul să-i ridice din noroiul ignoranței și din praful orbilor al necredinței.

În 1900, boerii Costescu, ca să înlesnească așezările omenești pe moșia lor, ridicaseră locaș de închinare pe socoteala lor. Dar nu l-au terminat. Au trecut anii de liniște și pace, a venit răsboiul cu șirul lui de năpăstui și tot mai mult a fost uitat locașul, până ce, în vremea din urma zidurile i s'au năruit, de a ajuns loc de oprire trecătorilor și joacă în câmp copiilor.

A venit sa desăvârșească lucrul tânărul preot Gafton Ionescu. A cerut încuviințarea Patriarhiei

și a început reconstruirea bisericii. Ajutat de un comitet înțelegător, de unii, de alții, astăzi au înșdrăvenit sfântul locaș, de l-au făcut o pozoabă de artă, strângând într'o singură vară aproape 1 milion lei.

Pusă din nou pe picioare, biserica a fost sfințită, Luni 8 Septembrie, în sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului.

Duminică seara s'a făcut sfințirea artoselor. A slujit un sobor de preoți compus din: P. S. Platon Ciosu, vicarul patriarhiei, preoți Eugen Bărbulescu, referent al Patriarhiei, Vintilescu, protoereul Capitalei, Ghiță Popescu, diaconii Evghenle Orghidan și Nicolae Gorciu, arhimandritul Eustație Andreescu dela Patriarhie, Emanoil Hodrea și S. Popescu. A doua zi la utrenie și la sf. liturghie, acelaș sobor de preoți a slujit târnosirea.

La slujbă a fost mulțime mare de credincioși, din carter și din toate părțile. Curtea bisericii era plină. Se cunoștea, că, cu toată lipsa de lumină în care au orbocăit până acum, credincioșii cartierului, dați pe brasdă, au așteptat setoși prasnica târnosirii bisericii lor.

În mulțimea care a venit la slujbă, am cunoscut pe d-na Costescu, descendentă a familiei Costescu, donatoare; pe d-nii Algiu, primarul sectorului, I. Vasilescu, primarul comunei, N. Ștefănescu, G. Epureanu, Apostolache Albert. Iorgu Spirescu, cari fac parte din comitetul de inițiativă pentru reconstruirea bisericii, d-nii Traian Ionescu, președintele asociației „Apărătorii României Mari a demobilizaților“. Fănică Ionescu, director de bancă, inginer Atanasiu cu d-na, păr. Șerpoianu, ș. a.

CUVÂNTĂRILE

După slujbă P. S. PLATON a arătat însemnătatea zilei, stăruiind asupra credinței și îndemnând pe credincioși să-și iubească și să-și apere biserica. Popoarele au învins prin credință și s'au năruit, când le-a slăbit temerea de Dumnezeu. De aceea, poporenii să vină alături de preotul lor și să facă din locașul sfânt care li s'a deschis pentru închinare, tezaur de păstrare a credinței și iubirii evanghelice.

D. TRAIAN IONESCU, președintele asociației „Apărătorii României Mari a demobilizaților“ a lădat inițiativa ziarului „Universul“, care printr'un redactor al său a descoperit această biserică în ruina în care se găsea și prin apelurile sale creștinești, a pornit pe mulți s'o ajute.

A arătat însemnătatea credinței în viața muncitorilor și drept amintire pentru 3 luni dela suirea pe tron a M. S. Regelui Carol — 8 Iunie-8 Septembrie, — a donat noului locaș din partea asociației o icoană pictată pe lemn de chiparos, adusă dela sf. munte Athos, cu inscripția: „Pentru desăvârșirea operei prea iubitelui nostru Rege Carol II, (fiul Soarelui) cel mai democrat, iubitor și ajutor al celor mulți și necăjiți...“

PAROHII VACANTE

PREOȚI

Protopopiatul circ. I București. — Se publică concurs, cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de preot ajutător dela biserica filială Sf. Dumitru (str. Carol), parohia Zlătari, devenit vacant pe ziua de 1 Sept. 1930, prin demisiunea P. C. Arhimandrit Chesarie Păunescu. Casă parohială nu există. Biserica are 31 familii, 98 suflete. Salarul cu accesoriile lui, se primește dela stat. Condițiuni pentru candidați: cele cerute de sf. canoane și de legile bisericești.

Cererile pentru ocuparea postului se vor adresa Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, de unde vor fi trimise acestui protopopiat, spre referire, în termenul sus precizat.

Protopop, Z. ST. POPESCU.

Protoeria Circ. II Priboeni-Muşcel. — Se publică vacanța parohiei Râncăciou nou înființată.

Parohia are biserică de zid și casă parohială, deasemenea are un venit de 3000 până la 4000 lei anual.

Sesie parohială nu are.

Candidați vor înainta în termen Arhiepiscopiei actele necesare pentru ocuparea acestui post.

Protopop, Pr. ILIE CERCEL

Protopopiatul Județului Vlașca circ. I Giurgiu. Se publică concurs pentru ocuparea de preot paroh dela parohia Dăița, protopopiatul Giurgiu, în termen de 30 zile dela publicare.

Parohia Dăița e compusă din sate: Dăița și Plopșoru cu două biserici în stare de funcționare. Parohia are 292 familii cu 1167 suflete, filiala Plopșoru are 162 familii cu 604 suflete.

Nu are casă parohială dar are sesie parohială de 8½ Ha. și un al doilea lot în plus de 5 Ha. Alte beneficii ar fi circa 5000 lei anual.

Cererile de hirotonie însoțite de acte precum și cererile de transferare însoțite de memoriile se vor înainta Sf. Arhiepiscopii.

Protopop, Pr. GH. T. POPESCU,

CÂNTĂREȚI

Protopopiatul circ. II din Capitală. — Postul de cântăreți I, dela parohia Popa-Nan, rămânând vacant pe ziua de 1 Sept. a. c., prin demisiunea titularului Adam Adamiade Hristu, se publică concurs în termen de 15 zile.

Candidații vor adresa cererile însoțite de acte Cancelariei Protoieriei II din Capitală.

Econ. CONST. MOISIU

Protoepia jud. Ilfov, circ. II Budești. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț I, vacant dela parohia Herăști-Ilfov, vacant dela 1 Sept. c., prin decesul fostului cântăreț Mihail Costache dela 26 Aug. c.

Candidații vor înainta cererile lor timbrate protopopiei în termen de 15 zile dela data prezentei publicațiuni, însoțite de actul de naștere, botez, studii, satisfacerea serviciului militar și 100 lei taxa de certifiat.

Candidații se vor prezenta pe ziua de Marți 14 Oct. a. c. (Cuv. Paraschiva), orele 7 dimineața în bis. Budești, spre a lua loc în strană, la examen.

Protopop, Icon. I. POPESCU.

Protoeria Circ. I Mușcel. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț al doilea, din parohia Golești Brașia, vacant prin decesul cântărețului Elisiei Popescu. Postulanții se vor adresa protoieriei în termen de 15 zile.

Protopop, Pr. N. PROCA

Protoeria Circ. II Priboeni-Muşcel. — Se publică vacanța a două posturi de cântăreți Bisericești la parohia nou înființată Râncăciou cu termen de 15 zile.

Doritorii vor înainta actele necesare Protoieriei respective.

Protopop, Pr. ILIE CERCEL

Protopopiatul Cir. I Târgoviște. — Se publică concurs în termen de 15 zile pentru ocuparea posturilor vacante de cântăreți dela parohiile: Bădeni, Bela, Cucuteni, Capu-Coastei Buciumeni, Lăculețe, Valea Leurzi, Voinești și Gheboeni.

Cererile pentru ocuparea acestor locuri se vor înainta acestui protopopiat, care le va supune comisiei, de examinare iar rezultatul îl va înainta Sfintei Mitropolii pentru aprobare.

Protoieru indescifrabil

Protoeria circ. III Vlașca. — Se publică spre concurs ocuparea postului de cântăreț II dela parohia Crevedia-Mare-Vlașca, loc devenit vacant prin încetarea din viață a titularului Ion Truican.

Candidații se vor prezenta cu actele cerute de regulament la comisia de examinare a protoieriei III Căscioarele-Vlașca.

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

Spre știință

Aducem la cunoștință tuturor candidaților la locurile vacante de preoți sau cântăreți, publicate în Apostolul, că cererile înaintate locului în drept fără a fi însoțite de documentele și actele cerute de regulament, pentru dovedirea capacității și activității candidatului, nu vor fi luate în considerare, ci vor fi puse simplu la dosar.

De asemenea nu vor fi luate în considerare cererile nefăcute în termenul arătat în publicațiune.

CONSILIUL EPARHIAL